

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Dagmar Štullerové a JUDr. Ivy Kaňákové v právní věci **žalobce: J. P.**, bytem K1, Ú.L, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Tauberem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 207/34, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor kultury a památkové péče**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2009 č.j. 22/KP/2009-7, ev.č. 42463/2009,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne **10.3.2009 č.j. 22/KP/2009-7, ev.č. 42463/2009** a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne **20.11.2008 č.j. 59870/07** se **zrušují pro vady řízení a nezákonnost** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 950,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včasné podané žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 22/KP/2009-7, ev.č. 42463/2009 ze dne 10.3.2009, kterým bylo rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly č.j. 59870/07 ze dne 20.11.2008 změněno tak, že druhý odstavce výroku rozhodnutí po změně zní: „Pan J. P., nar. „X“, trvale bytem K1, UL, IČO „X“ byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 105b odst. 1 písm. a) autorského zákona – neoprávněně užije rozhlasové a televizní vysílání, dle § 12 odst. 4 písm. f) bod 4 autorského zákona s odkazem na ust. § 23 téhož zákona. Tohoto deliktu se dopustil tím, že ve dnech 14.2.2007, 10.4.2007 a 25.5.2007 prostřednictvím 1 ks televizoru technicky způsobilého k příjmu televizního vysílání a ve dnech 10.4.2007 a 25.5.2007 prostřednictvím 1

ks radiopřijímače technicky způsobilého k příjmu rozhlasového vysílání, v restauraci Slavia, ul. Šrámkova 3217/20 v Ústí nad Labem užil neoprávněně bez licenční smlouvy při své podnikatelské činnosti v prostorách veřejnosti přístupných díla, která jsou předmětem ochrany podle autorského zákona.“, s tím, že zbývající část rozhodnutí včetně uložení pokuty ve výši 500,- Kč a uložených nákladů řízení ve výši 1000,- Kč zůstává beze změny. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše zmíněného rozhodnutí magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 22.11.2008 č.j. 59870/07.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný s poukazem na ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, změnil zčásti výrok odvoláním napadeného rozhodnutí a o zbývající části rozhodnutí pak pouze konstatoval, že „zůstává beze změny“. Dle názoru žalobce však tímto způsobem o odvolání rozhodnout nelze. Dle žalobce ustanovení § 90 odst. 1 až odst. 5 jednoznačným způsobem stanovují, jak může odvolací orgán rozhodnout. Poukazuje na skutečnost, že pokud byl žalovaný vázán dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu uvést ve výroku svého rozhodnutí mimo jiné i právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a ve výroku je uvedeno pouze ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a absentuje odkaz na ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, nelze dovodit, že by správní orgán shledal důvody pro potvrzení napadeného rozhodnutí byť i jen v jeho části. Trvá na tom, že rozhodnutí prvostupňového orgánu tedy i po skončení odvolacího řízení zůstalo přes podané odvolání bez potvrzujícího výroku odvolacího orgánu a je tak dle jeho názoru dána kvalifikovaná pochybnost o rozsahu a dosahu účinku právní moci vydaných správních rozhodnutí. Výroky rozhodnutí správních orgánů, kterými se zakládají, ruší nebo mění práva a povinnosti účastníků řízení, musejí být jasné, určité a srozumitelné a jakákoliv absence základní zákonné náležitosti dle žalobce způsobuje jejich nepřezkoumatelnost.

Dále namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že by se žalobce vytýkaného správního deliktu dopustil, že nebyl zjištěn správně a úplně skutkový stav věci, neboť nebyly provedeny v řízení důkazy žalobcem navržené a že rozhodnutí spočívá i na nesprávném posouzení věci. Namítá, že pouze v případě poskytování služeb spojených s ubytováním se za zpřístupňování považuje již jen umístění přístroje v prostorách, jinak musí docházet k přímému sdělování díla veřejnosti, tedy musí docházet k aktivnímu sdělování konkrétního obsahu díla. Žalobce dle svého názoru v průběhu správního řízení doložil, že není pasivně legitimován, neboť v žádném případě mu nelze přičítat to, že by jeho jakýmkoliv jednáním či opomenutím docházelo ke zpřístupňování děl veřejnosti prostřednictvím televizoru nebo radiopřijímače. Předmětná provozovna je umístěna v budově, která není ve vlastnictví žalobce, a žalobce je tak vázán respektovat při svém užívání vůli vlastníka nemovitosti. Žalobce v průběhu správního řízení doložil, že televizor byl sám zavázán na provozovně strpět, po té co mu byla předložena smlouva ze dne 30.12.2006 uzavřená mezi vlastníkem nemovitosti a Sdružením hostů restaurace Slavie a dále namítal, že předmětný radiopřijímač byl v majetku paní K., která jej do provozovny vnesla. K prokázání výše uvedených skutečností navrhoval žalobce výsledky jak paní K., tak i zástupce Sdružení hostů restaurace Slavie pana F. E.. Uvedené výsledky nebyly provedeny, což dle žalobce vedlo k nesprávnému zjištění skutkového stavu. Navrhované důkazy nebyly provedeny s odůvodněním, že paní K. ani Sdružení hostů restaurace Slavie nebyl nikdy OSA udělen souhlas s užitím uměleckých děl v prostorách restaurace Slavia. Dle žalobce se však jedná o fyzické osoby, u kterých se ale takový souhlas při užití děl k osobní potřebě nevyžaduje.

Dále žalobce namítá, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, kterého se měl dopustit 14.2.2007, ačkoliv ještě před zahájením řízení o tomto skutku uplynula roční lhůta vymezená v ust. § 105c odst. 3 zák. č. 121/2000 Sb., autorský zákon. Prvostupňový orgán zahájil s žalobcem správní řízení oznámením ze dne 31.1.2008, kterým mu sdělil podezření ze spáchání deliktů, jichž se měl dopustit dne 10.4.2007 a 25.5.2007. O skutečnosti,

že mělo ke spáchání těchto správních deliktů dojít, se správní orgán dověděl dne 11.10.2007 z podnětu k zahájení řízení o správním deliktu. V tomto podnětu jsou označeny ještě další správní delikty, výslovně i delikt, k němuž mělo dojít dne 14.2.2007. Ve správním řízení pak orgán prvního stupně také o skutcích ze dne 10.4.2007 a 25.5.2007 rozhodl, přičemž jeho odvolací orgán toto rozhodnutí zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. V novém řízení pak také rozhodnutím ze dne 20.11.2008 projednal orgán prvního stupně i delikt, k němuž mělo dojít dne 14.2.2007, aniž by předtím bylo řízení o tento skutek rozšířeno, resp. byl učiněn úkon, s nímž je zahájení řízení spojováno. Oznámení o zahájení řízení tak bylo spojeno ve smyslu § 46 odst. 3 správního řádu s vlastním rozhodnutím ve věci ze dne 20.11.2008. Z toho dle žalobce vyplývá, že se tak stalo již po uplynutí roční lhůty stanovené v ustanovení § 105c odst. 3 autorského zákona, neboť to, že mělo ke skutku dojít, věděl správní orgán již od 11.10.2007. K zániku odpovědnosti za správní delikt je správní orgán dle žalobce zavázán přihlížet v řízení i bez návrhu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce vztahující se k nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že žalovaný zjistil, že výrok prvoinstančního orgánu není přesný ve výčtu dní, ve kterých mělo dojít ke správnímu deliktu prostřednictvím radiopřijímače a televizoru. Vzhledem ke skutečnosti, že změna se měla týkat pouze upřesnění části výroku, přistoupil k postupu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Zdůraznil, že uvedení ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí bylo opomenuto pouze nedopatřením. Větu „zbývající část rozhodnutí včetně uložení pokuty ve výši 500,- Kč a uložených nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč zůstává beze změny“ pak žalobce považoval za potvrzení zbývající části rozhodnutí.

Žalovaný trvá na tom, že provozováním rozhlasového nebo televizního vysílání díla se rozumí zpřístupňování díla vysílaného rozhlasem a televizí pomocí přístroje technicky způsobilého k příjmu vysílání. K takovému užití díla ve veřejných prostorách je potřeba souhlasu autora nebo příslušného kolektivního správce práv. Dle názoru žalovaného docházelo v prostorách zmíněné restaurace Slavia ke sdělování díla veřejnosti prostřednictvím 1 ks televizoru a 1 ks radiopřijímače, jak vyplývá z protokolů OSA, Ochraného svazu autorského pro práva k dílům hudebním Praha, pracoviště Ústí nad Labem (dále jen „OSA“). Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že na porušení autorského zákona se vztahuje § 30 odst. 1 autorského zákona. V prostorách restaurace užívání děl nespojuje s přímým nebo nepřímým hospodářským prospěchem, ale dochází zde k nedovolenému šíření díla, pokud není k takovému šíření díla dán souhlas autorem nebo příslušným kolektivním správcem práv. Rovněž nesouhlasí s tvrzením, že se v případě Sdružení hostů restaurace Slavie nevyžaduje souhlas kolektivního správce práv k užití děl k osobní potřebě, protože pokud dochází k provozování rozhlasového a televizního vysílání v prostorách restaurace, je vždy třeba souhlasu autorů, protože se zde nejedná o užívání díla pro vlastní potřebu. Platí to i v případě radiopřijímače paní Kopecké, pokud umožní zpřístupnění vysílaných děl v restauraci.

Pokud žalobce byl sám zavázán televizor na provozovně strpět na základě smlouvy ze dne 30.12.2006, potom dle názoru žalovaného měl postupovat v souladu s § 105c odst. 1 autorského zákona a vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby zabránil porušování autorského práva. O tom, že není licence pro veřejnou produkci v prostorách restaurace Slavia udělena, věděl žalobce z dopisu OSA ze dne 19.7.2007, který převzal dne 25.7.2007. Již před zahájením řízení tedy mohl žalobce kolektivního správce OSA uvědomit o tom, že radiopřijímač a televizor nevlastní. Žalobce nepředložil v průběhu odvolacího řízení žádné důkazy o tom, že by vynaložil nějaké úsilí na odstranění porušování autorského zákona v jeho

provozovně po obdržení dopisu OSA ze dne 19.7.2007, který je součástí podnětu OSA ze dne 8.10.2007.

K námitce marného uplynutí lhůty pro zahájení správního řízení k projednání správního deliktu ohledně deliktu, kterého se měl dopustit dne 14.2.2007, žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně byl v souladu se zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu zavázán k projednání i deliktu ze dne 14.2.2007. Dopisem ze dne 22.9.2008 oznámil žalobci předvolání obviněného k ústnímu jednání ve správním řízení s tím, že ve výčtu dnů, kdy se měl obviněný správního deliktu dopustit, uvádí i den 14.2.2007. Nesouhlasí tedy s tvrzením, že řízení nebylo před vydáním napadeného rozhodnutí o tento skutek rozšířeno, ani že nebyl učiněn úkon, s nímž je zahájení řízení spojováno. V tomto případě nejde o zahájení řízení, ale o pokračování již zahájeného řízení.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále zdůraznil, že trvá na tom, že žalobce nenese objektivní odpovědnost za dění v restauraci. Jednání jiných osob v jeho provozovně nemůže být přičítáno k jeho tíži.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a obsah správního spisu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v důsledku neuvedení všech ustanovení, dle kterých žalovaný rozhodoval, a v důsledku neurčitosti formulace výroku v části, ve které žalovaný uvedl, že „zbývající část rozhodnutí včetně uložení pokuty ve výši 500,- Kč a uložených nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč zůstává beze změny.“ Je nepochybné, že výrok napadeného rozhodnutí není plně v souladu s ustanoveními § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 5 správního řádu, z nichž jednoznačně vyplývá, že dojde-li ke změně rozhodnutí jen v části, ve zbytku je povinen odvolací orgán napadené rozhodnutí potvrdit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 24.1.2007 č.j. 3 As 60/2006-49) však vyplývá, že je přípustné akceptovat v případě druhoinstančních rozhodnutí, kterými dochází k vyslovení částečné změny výroku, i výroky, ve kterých je uvedeno, že ve zbylém rozsahu je napadené a přezkoumávané rozhodnutí „ponecháno beze změny“ či podobné výroky, pokud z nich lze beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými výroky. Z výše citovaného rozsudku vyplývá i skutečnost, že judikatura vztahující se k dané problematice je použitelná i po nabytí účinnosti zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, kterým byl zrušen zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Dle názoru soudu v daném případě z výroku žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačným způsobem vyplývá, že záměrem žalovaného bylo potvrdit prvoinstanční rozhodnutí v rozsahu nedotčeném změnou specifikovanou v bodě 1. výroku.

K absenci ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, ve které je obsažena výslovná úprava postupu správních orgánů v případě částečné změny prvoinstančního rozhodnutí, soud uvádí, že dle jeho názoru je sice procesním pochybením, že v daném případě zmiňované ustanovení není ve výroku napadeného rozhodnutí v souladu s ustanovením § 68 správního řádu výslovně citováno, nejde však o pochybení, které by zapříčiňovalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebo jeho nezákonnost. Ve výroku napadeného rozhodnutí je výslovně citováno ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ve kterém je uvedeno, že jestliže správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu správními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo **jeho část změnit**. Již z tohoto ustanovení tedy vyplývá možnost pro odvolací orgán změnit prvoinstanční rozhodnutí pouze v části. V ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu je pak pouze konkrétně upraveno, jak má při takovém rozhodnutí výrok vypadat. Z výroku samotného pak dle soudu jednoznačně vyplývá, že změněno bylo prvoinstanční rozhodnutí pouze v jeho části a ve zbytku bylo žalovaným jako odvolacím orgánem potvrzeno.

Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že v daném případě žalobou napadené rozhodnutí je i přes výše uvedená procesní pochybení rozhodnutím, ze kterého je jednoznačně patrné, jak žalovaný ve věci rozhodl, a je tedy plně přezkoumatelné, když vytýkané procesní vady nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost ani nejde o vady, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

K námitce žalobce směřující přímo proti rozhodnutí o vině ze spáchání správního deliktu soud uvádí následující. Žalobce byl napadeným rozhodnutím shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 105b odst. 1 písm. a) autorského zákona, když tohoto deliktu se měl dopustit tím, že ve dnech 14.2.2007, 10.4.2007 a 25.5.2007 prostřednictvím 1 ks televizoru technicky způsobilého k příjmu televizního vysílání a ve dnech 10.4.2007 a 25.5.2007 prostřednictvím 1 ks radiopřijímače technicky způsobilého k příjmu rozhlasového vysílání v restauraci Slavia, ul. Šrámkova 3217/20 v Ústí nad Labem užil neoprávněně bez licenční smlouvy při své podnikatelské činnosti v prostorách veřejnosti přístupných díla, která jsou předmětem ochrany podle autorského zákona.

V ustanovení § 105b odst. 1 písm. a) autorského zákona je uvedeno, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně užije autorské dílo, umělecký výkon, zvukový či zvukově obrazový záznam, rozhlasové nebo televizní vysílání nebo databázi. V daném konkrétním případě se jedná o jiný správní delikt, u něhož je odpovědnost pachatele objektivní, tedy založena bez ohledu na zavinění, a to ať ve formě úmyslu či nedbalosti, a to ať vědomé či nevědomé. Této odpovědnosti se subjekt nemůže zprostit odkazem na smluvní ujednání či odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera. V tomto směru judikoval obdobně Vrchní soud v Praze již ve svém rozsudku ze dne 26.3.1999 č.j. 7 A 52/96-49.

Otázkou toho, co je právem dílo užít, se zabývá ustanovení § 12 odst. 4 autorského zákona. Pod písmenem f) bodem 4. citovaného ustanovení je uvedeno, že právem užít dílo je i právo na sdělování díla veřejnosti zejména právo na provozování rozhlasového či televizního vysílání díla. V souladu s ustanovením § 23 autorského zákona provozováním rozhlasového či televizního vysílání díla se rozumí zpřístupňování díla vysílaného rozhlasem či televizí pomocí přístroje technicky způsobilého k příjmu rozhlasového či televizního vysílání. V ustanovení § 23 je upraveno sekundární užití díla, kdy je určitou osobou (uživatelé díla) zpřístupněno dílo vysílané rozhlasem nebo televizí veřejnosti pomocí přístroje technicky způsobilého k příjmu rozhlasového nebo televizního vysílání. Osoby, jimž je vysílání díla zpřístupňováno, nejsou uživateli díla ve smyslu autorského zákona. Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 24.1.2007 č.j. 1 As 36/2006-75, ke zpřístupnění díla vysílaného rozhlasem nebo televizí nedochází samotným umístěním

technicky způsobilého přístroje do prostor určených k poskytování určitých služeb, jeho připojením k elektrické síti apod. Tento závěr lze opřít o rozsudek Soudního dvora Evropských společenství ze dne 7.12.2006 SGAE, C-306/05, bod 45, a v něm citovaný bod 27 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22.5.2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s tím souvisejících v informační společnosti, v němž se uvádí, že „*pouhé poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování není samo o sobě sdělováním ve smyslu (uvedené) směrnice*“. Zpřístupněním díla vysílaného rozhlasem nebo televizí je tedy teprve poskytnutí signálu televizního či rozhlasového vysílání, čímž je umožněn přístup veřejnosti k dílu. Je přitom nerozhodné, zda tak sekundární uživatel činí v souvislosti s poskytováním určitých služeb nebo bez tohoto kontextu; podstatná je skutečnost, že dílo je zpřístupňováno třetím osobám pro jejich osobní potřebu nikoli pro osobní potřebu toho, kdo dílo zpřístupňuje.

Pro úplnost soud uvádí, že v souladu s ustanovením § 105c odst. 1 autorského zákona se může fyzická osoba – podnikatel z odpovědnosti za jiný správní delikt uvedený v § 105b autorského zákona vyvinut v případě, že prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v posuzovaném případě je podstatné pouze to, zda v provozovně žalobce došlo ke zpřístupňování autorských děl v předmětných dnech prostřednictvím televize a rádia bez příslušné licence, bez ohledu na skutečnost, že o tom žalobce nevěděl a bez ohledu na to, kdo je skutečným vlastníkem předmětné televize a rádia. Vzhledem k tomu, že k neoprávněnému zpřístupňování autorských děl mělo dojít v provozovně žalobce, je ve smyslu výše uvedených závěrů žalobce pasivně legitimován k tomu, aby proti němu bylo vedeno řízení ve věci spáchání jiného správního deliktu, neboť k odpovědnosti za tento správní delikt, jak již výše soud uvedl, není nutné zavinění a to ani ve formě nedbalosti. Pro posouzení odpovědnosti není ani podstatná skutečnost, kdo je skutečným vlastníkem televizoru a rádia, jejichž prostřednictvím mělo ke zpřístupňování autorských děl veřejnosti dojít.

Dále soud dospěl k závěru, že ve světle okolností, které jsou rozhodné pro posouzení odpovědnosti za předmětný správní delikt, správní orgán zcela oprávněně neprovedl výslech paní K. a pana F. E. jako svědků, jejichž výpověď měla doložit skutečnost, kdo je vlastníkem televizoru a rádia, jejichž prostřednictvím mělo dojít ke zpřístupňování autorských děl v předmětných dnech, neboť otázka toho, kdo je skutečným vlastníkem předmětných přístrojů, není podstatná pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt, který mu byl kladen za vinu.

Jak bylo výše uvedeno podstatnou skutečností, která musela v daném řízení být postavena najisto, je vzhledem k objektivní odpovědnosti žalobce jako fyzické osoby – podnikatele to, zda byla v jeho provozovně zpřístupňována autorská díla prostřednictvím televizoru a rádia v předmětných dnech veřejnosti či nikoli. Jinými slovy bylo nutno prokázat, že předmětné přístroje byly v uvedené dny v provozu. Tato skutečnost nebyla mezi žalobcem a správními orgány nespornou. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že neví, zda předmětné přístroje byly v provozu, následně v odvolacím řízení uvedl, že trvá na tom, že v předmětných dnech žádný přístroj nebyl v provozu a za účelem prokázání této skutečnosti navrhl výslech pana Titíše jako zaměstnance, který dle kontrolních protokolů OSA měl být účasten provedeným kontrolám. Žalovaný však tento výslech svědka, který mohl mít poznatky ke skutečnosti, kterou bylo v rámci správního řízení potřeba postavit na jisto, neprovedl, a při svém rozhodování vycházel pouze z kontrolních záznamů vyhotovených pracovníkem OSA a ze svědecké výpovědi tohoto pracovníka OSA. Vzhledem ke skutečnosti, že kontrolní protokoly z kontrol provedených v předmětných dnech nebyly podepsány zaměstnanci žalobce (podpis byl odepřen) nebylo možné dle soudu skutečnosti zaznamenané

v listinách vyhotovených OSA jako občanským sdružením bez jakéhokoliv veřejnoprávního zmocnění automaticky posuzovat jako nesporné. V takovém případě měl žalovaný jednoznačně provést žalobcem navrhovaný výslech pana Titíše za účelem ověření skutkového stavu rozhodného pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt. Pokud tak žalovaný neučinil, dopustil se tak porušení žalobcova práva na spravedlivý proces a nezajistil ověření skutkového stavu v takovém rozsahu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c), která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V tomto směru tedy soud vyhodnotil žalobcovu námitku jako důvodnou.

Pro úplnost soud pouze poznamenává, že existenci skutečností eventuelně žalobce vyvíjejících z odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 105c odst. 1 autorského zákona žalobce nikdy nenamítal.

K námitce, že došlo k marnému uplynutí lhůty stanovené pro zahájení řízení o odpovědnosti za spáchání správního deliktu ve vztahu k správnímu deliktu, ke kterému mělo dojít dne 14.2.2007, neboť s žalobcem nebylo řádně zahájeno řízení o tomto skutku a za první úkon ve věci považuje žalobce až prvoinstanční rozhodnutí ze dne 20.11.2008, uvádí soud následující. Mezi účastníky je nesporné, že o skutečnosti, že mělo ze strany žalobce dojít k naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu ve smyslu § 105b odst. 1 autorského zákona, se správní orgán dověděl z podnětu OSA dne 11.10.2007. Žalobci bylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 31.1.2008 č.j. R0735/07, ve kterém bylo uvedeno, že se zahajuje správní řízení ohledně správních deliktů, kterých se měl dopustit dne 10.4.2007 a dne 25.5.2007. Rovněž je mezi účastníky nesporné, že dopisem ze dne 22.9.2008 č.j. 59870/07 oznámil prvoinstanční orgán žalobci předvolání obviněného k ústnímu jednání ve správním řízení s tím, že ve výčtu dnů, kdy se měl obviněný správního deliktu dopustit, uvedl i den 14.2.2007.

Dle § 46 odst. 1 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. V souladu s ustanovením odst. 3 téhož ustanovení může být oznámení o zahájení řízení spojeno s jiným úkonem v řízení.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.3.2010 č.j. 1 AfS 58/2009-541 publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 2119/2010 judikoval, že *předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit. Ve věcech správního trestání musí být v případě upřesnění předmětu řízení takovýmto úkonem zachována jednota skutku.*

Dále soud považuje v daném případě za nutné poukázat i na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006-73 publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 1546/2008, kde je uvedeno, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jednotlivé skutky, ze kterých je vyvozována odpovědnost za jiný správní delikt, jsou specifikovány mimo jiné i časem, ve kterém k nim došlo. Pokud tedy v daném konkrétním případě v oznámení o zahájení řízení bylo uvedeno, že předmětem řízení budou skutečnosti, ke kterým došlo v provozně žalobce ve dnech 10.4.2007 a 25.5.2007, není možné v rámci tohoto řízení rozšířit následně řízení o další samostatný skutek, ke kterému mělo dojít dne 14.2.2007, aniž by bylo žalobci řádně oznámeno zahájení řízení ve vztahu k tomuto skutku. Rovněž dle soudu nelze pouze rozšířit již zahájené řízení o správní delikt o další skutek, ke kterému mělo dojít jiný den, neboť takovým postupem by nebyla zachována jednotka skutku v projednávané věci.

Soud je toho názoru, že ačkoliv je v ustanovení § 46 odst. 3 správního řádu uvedeno, že zahájení řízení je možno spojit i s jiným úkonem v řízení, musí z takového úkonu být vždy patrné, že se jedná o oznámení o zahájení řízení. Nelze souhlasit s názorem žalovaného, že pokud byl žalobce předvolán k ústnímu jednání a oproti oznámení o zahájení řízení bylo v tomto předvolání uvedeno, že předmětem projednání bude i skutek, ke kterému došlo dne 14.2.2007, lze považovat takový úkon za zahájení řízení z úřední povinnosti ve smyslu § 46 správního řádu.

Podnět k zahájení řízení o jiném správním deliktu byl prvoinstančnímu orgánu doručen dne 11.10.2007. V tomto podnětu byl uveden i skutek, ke kterému mělo dojít dne 14.2.2007. Autorský zákon stanoví v § 105c odst. 3, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Pro počítání lhůt je nutno postupovat v souladu s ustanovením § 40 správního řádu, kde je mimo jiné uvedeno, že pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, končí lhůty určené podle let uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; není-li v měsíci takový den, končí lhůta posledním dnem měsíce. Prekluzivní roční lhůta pro zahájení řízení o jiném správním deliktu tedy končila v daném případě dne 11.10.2008.

Z výše uvedeného vyplývá, že prekluzivní lhůta pro zahájení řízení o jiném správním deliktu ve vztahu ke skutku, ke kterému mělo dojít dne 14.2.2007, marně uplynula, neboť v rámci běhu této lhůty nebylo řádně zahájeno správní řízení vztahující se k tomuto skutku. Tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako důvodnou. V tomto směru tedy soud spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, když žalovaný rozhodoval o odpovědnosti za správní delikt ve vztahu ke skutku, ve vztahu k němuž nebylo řádně zahájeno správní řízení před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2009 zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Současně soud zrušil i rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem č.j. 59870/07 ze dne 20.11.2008, neboť k výše uvedené nezákonnosti došlo již v rámci prvostupňového řízení (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 12 950,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 9 450,- Kč za pět úkonů právní služby po 2 100,- Kč poskytnutých zástupcem JUDr. Ing. Jiřím Tauberem (převzetí věci, podání žaloby, písemné vyjádření ze dne 8.10.2009 /kráceno na jednu polovinu/, písemné vyjádření soudu ze dne 3.3.2011 a účast na jednání dne 9.3.2011 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a),

d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb.), z částky 1 500,- Kč za s tím souvisejících pět režijních paušálů po 300,- Kč.

Odměna právnímu zástupci žalobce za písemné vyjádření soudu ze dne 8.10.2009 byla soudem krácena na jednu polovinu, neboť se jednalo o velice stručné vyjádření nikoli k věci samé ale pouze k procesní otázce dalšího postupu v soudním řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. března 2011

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová